

Abstrakt

Práce se zabývá problematikou aktuálního financování německé jednoty skrze Pakt solidarity II. Již krátce po znovusjednocení Německa v roce 1990 bylo jasné, že proces vyrovnání hospodářské úrovně obou částí země bude vyžadovat vysoké finanční transfery. A tak byl spuštěn ambiciózní projekt Výstavby Východu (Aufbau Ost), v jehož rámci plyne do nových spolkových zemí stále více finančních prostředků – v současnosti právě skrze Pakt solidarity II. Cílem práce je zjistit, jak dvě, z hlediska ekonomické výkonnosti, odlišné nové spolkové země Sasko a Meklenbursko-Přední Pomořansko finanční prostředky z Paktu solidarity II v určitém časovém období využívaly. Dále, zda se dají v jejich čerpání nalézt nějaké zvláštnosti a také příčiny, proč je současný systém financování častým terčem kritiky a diskuzí ze strany starých spolkových zemí. Dalším cílem je pak identifikovat postavení, které v tomto sporu obě strany, tedy nové a staré spolkové země, hájí. Na základě analýzy čerpání prostředků Saska a Meklenburska-Předního Pomořanska pak vyplynulo částečné překvapivé zjištění, že i přes zjevnou odlišnost obou zemí investují prostředky do veskrze stejných oblastí. Obě země navíc investují většinu z těchto prostředků do oblastí s infrastrukturálními deficity, než k vyrovnávání disproporční finanční síly obcí. To je také jeden z důvodů nevole starých spolkových zemí. Dalším je pak finanční situace vlastních obcí, která podle tamních politických představitelů trpí především povinností platit na nové spolkové země. Žádají konec takovýchto transferů a naopak zavedení podobné podpory pro západoněmecké obce. To se však nelíbí zástupcům nových spolkových zemí, kteří tvrdí, že jejich země budou potřebovat speciální finanční pomoc i po roce 2019, kdy má být toto specifické financování Východu ukončeno. Dochází tak ke střetu zájmů obou táborů. S blížícím se koncem stávajícího systému financování Východu a rostoucími diskuzemi o jeho případné budoucí podobě se tak situace stále více vyhrocuje.